

Nehir Aydın Gökdoğan

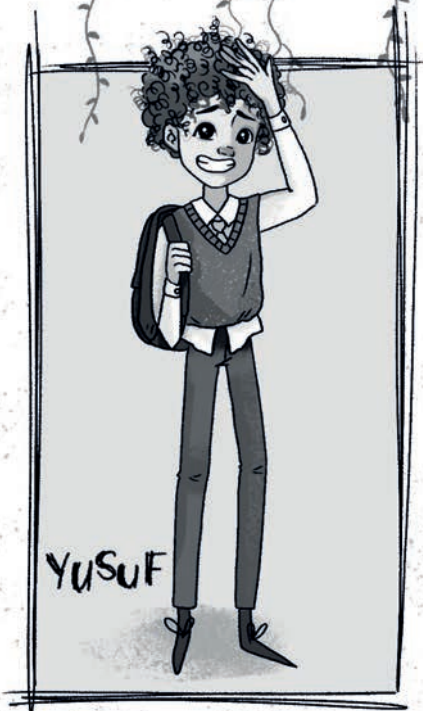

MĀĀRADA TEK BAŞINA

Çizer: Arife Şeyma Gök

İlk Genç
T
TIMOS

KİBRİT ÇÖPÜ

Cumartesi günüydü. Ekin’le sinemaya gitmeyi planlamıştık. O istikamete giden birkaç otobüs vardır. Ama ben iki yüz beş numaraya binerim. Duraktan kalkmasına on beş dakika kalmıştı. Tereyağlı ekmeğimin son lokmasını da ağızıma attım. Ballı çörekotunu kaşıkladım. Kimseyi bekletmeyi de sevmem. Sütümü içer içmez çantamı kapıp kapıya yöneldim. Annem ardımdan seslendi.

“İksirini unutmadın, değil mi Yusuf?”

Unutmak mı? Büyüme iksirleri hayatımın en önemli şeyleridir! Ben onlara ‘umut dünyası’ derim. Küçük-lüğümden beri biri bitse biri başlar. Son zamanlarda annemin en çok üstünde durduğu ballı çörekotu, sık sık televizyonlara çıkan ünlü bir biyoloğun kısa boylu çocuklar için önerdiği bir kürdü. İnternette bangır bangır reklamı dönüyordu. Tadıysa diğerleri gibi acımsı ve buruktu.

Annem, içinde birkaç kuru incir, ceviz içi ve hurmanın olduğu küçük beslenme kutusunu telaşla çantama attı.

“Bunları da aralarda atıştırmayı unutma sakın.”

Anneme molada atıştıрма sözü vererek evden çıktım. Ekin durakta bekliyordu. Beni görünce ayaklarının üstünde zıpladı. Çak yaptık.

“Ekip tamam, uçuşa hazır mıyız?” dedi gülerek.

“Seni de duyan roketle uzaya fırlatılacağımızı sanır.”

“Aaa! Olur mu! Filmin üç boyutlu olduğunu hatırlatırım dostum. Merkür’ü, Venüs’ü dolaşacağız bugün.”

Filmin heyecanı beni de sarmıştı. Hafta başından beri bugünü iple çekmiştik. Çok geçmeden gelen ilk otobüse bindik. Arkaya doğru ilerlerken zınk diye durdum.

“Ne oldu? Hadi, ilerlesene!”

Gözümle az ileriye işaret ederek fısıldadım:

“Berkay’la Levent’i gördün mü?”

“Ne var bunda Yusuf? Özel aracımızda değil, belediye otobüsündeyiz.”

“Onlar da mı sinemaya geliyor acaba?”

Arkadaşım beni hafifçe kolumdan itti.

“Sanmam.” dedi. “Üstlerindeki eşofmanlara bakılırsa basketbol antrenmanına gidiyorlar.”

Arkadaşımın boş koltuklara yan yana oturduk. Levent bizim sınıfın en uzun boylu ve sportmen çocuğudur. Derslerinde başarılı, eğlenceli, sevilen birisidir. Çok iyi basketbol oynar. Topu potaya yerleştirirken âdeta uçuyor sanırsınız. Ayrıca beden eğitimi derslerinin yıldızı, okuldaki spor kulübünün de öğrenci başkanı. Neredeyse sınıftaki herkes ona hayran.

Berkay da Levent’in en iyi arkadaşı. Tıpkı Ekin’le benim gibi onlar da birbirinden hiç ayrılmaz. Huyları da boyları da birbirine benzer. O yüzden “Uzun İkili” olarak anılırlar sınıfta.

Ne yazık ki dördümüzün iyi vakit geçirdiği söylene-
mez! Sanırım aynı sınıfta olmanın dışında fazla ortak
noktamız yok. Aramızdaki soğukluk belki de Levent’in
kendini beğenmiş tavırları yüzündendir. Çünkü daha
senenin başından tipime taktı. Boyum küçük, başım
bedenime göre büyükmüş. Bir sağlık sorunum mu var-
mış? Yoksa bizim ailede herkes benim gibi miymiş?
Böyle komik bir karikatüre benziyormuşum. Büyüme
hormonuma baktırmış mıyım?

Tipim onu niye bu kadar ilgilendiriyorsa! Belki o
kocaman dediği kafamın içindeki beynim de o kadar

büyüktür de onun için sınıf birincisiyimdir. Peki, neden bunları birilerine ispat etmek zorundayım?

O yüzden Levent'ten hep uzak dururum. Sınıfta bile onun en uzağında otururum.

Bugün de onu görmek neşemi kaçırmıştı. Hiç değilse onların bizi görmemesini diliyordum. Yüzümü asıp sustum. Ekin'le durakta indik. Hâle bak! Bizden hemen sonra onlar da indi.

“Ooo kimleri görüyorum!” dedi Berkay. “Siz de mi Merkür'e gidiyorsunuz?”

Ben susmayı sürdürürken Ekin, isteksizce onu geçiřtirdi:

“Ya, ya, aynen!”

Yanımızdan geçip gittiler.

“Asma yüzünü.” dedi Ekin. “Sinemada karşılıklı oturup çay içecek değiliz ya!”

Biletlerimizi önceden aldığımız için gişede beklemeden direkt salona geçtik. Gösterim tahmin ettiğimden daha tenhaydı. Numaralara bakarak salonun ortalarındaki koltuklarımızı bulduk. Tesadüfe bak! Uzun İkili de hemen arkamıza oturmasın mı?!

“Şaka mı bu?” diye söylendim. “Tesadüflerin de bir sınırı olmalı.”

“Hadi hadi, gözlüklerimizi takıyoruz ve uçuşa geçiyoruz.”

Az sonra salonun ışıkları söndü. Yüksek sesli bir müzik eşliğinde perde renklendi. Üç boyutlu gözlüklerimle adeta gerçekmişçesine filme odaklandım. Gezegenler birer uzay gemisi gibi akmaya başladı. Her biri sanki bir ışık selinin ortasında üstümüze üstümüze geliyordu. Daha başından filmin heyecanına kapılmıştım. O an siz de olsanız o gemilerden birine atlayıp uzayın gizemli derinliklerinde kaybolmak isterdiniz.

Ama film Uzun İkili’yi sarmamış olmalı, çok geçmeden kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Kulağımı tırmalayan sesler yüzünden rahatsız olmuşum. Ekin’se gözünü perdeden alamıyordu. Ona da bir şey diyemedim. İlk yarının sonuna kadar filme odaklanmaya çalışıp durdum.

Arada patlamış mısır almak için büfenin önüne yürürken “Bu filme gelmeyi en çok sen istedin ama sanki eğlenemiyor gibisin.” dedi Ekin.

“Çünkü arkadakiler konuşup gülüşüp durdular.” dedim. “Belki de aralarında yine beni çekiştirmişlerdir.”

“Ne münasebet! Kimse benim arkadaşımın arkasından konuşamaz! Olsa olsa film sarmamıştır. Her şeyi üzerine alınma bakalım.”

Ekin'in bir kurbağa gibi göğsünü şişirerek konuşması meşhurdur. O haksızlığa hiç gelemmez. Boyu posuyla benden üç beş yaş büyük dursa da kıpır kıpır enerjisiyle afacan çocuklara benzer. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için kendimi hep şanslı hissetmişimdir.

Patlamış mısırlarımızı yerken bir taraftan da göz ucuyla iki kafadarı izliyordum. Bir ara Levent'le göz göze geldik. O alaycı gülümsemesini görür görmez bakışlarımı kaçırdım. Tipimin karikatüre benzediğini söylediği günden beri (Bunun üzerinden 7903 saat geçmiş olabilir.) aynaya bakmayı sevmiyorum. Halbuki insan aynaya sevgiyle bakmalı, der anneannem. Nasıl bakarsan kendini öyle görürsün. Ben de kendimle barışık bir çocuğumdur aslında. Tabii birileri bakış açımı bulandırmazsa!

Filmin ikinci yarısında arkamızdaki koltuklar boşalmıştı. Salona baktım, Uzun İkili'yi göremedim. Filmi beğenmeyip yarıda bırakmışlardı belki de. Bence sorun yok! Zaten arayıp da bulamadığım şeydi. Hay aksi! Molada neden tuvalete gitmemiştim ki! Filmin tam da en heyecanlı yerinde olacak şey mi?

Daha fazla dayanamayıp Ekin'e tuvalete gideceğimi fısıldayarak yerimden kalktım. Perdeden salona yansıyan loş ışıkta dışarı çıktım. Tuvaletler koridorun sonundaydı. Aceleyle koştum.